

af 27de Januar 1852 om Postvæsenets Lønning, Loven af 19de Marts 1852 om Erstatning for Dommerkorn, Loven af 26de Marts 1852 om Redningsvæsenet, Loven af samme Dato om Sandflugtens Dæmpning, Loven af 31te Marts 1852 om Huusdravens Fremme, (samme Aar var der forelagt Landstinget et Lovforslag om Lønninger for de ministerielle Embedsmænd, hvilken Lov imidlertid, som bekendt, ikke blev endelig vedtaget), Loven af 15de April 1853 om extraordinair Pension for Generalmajor Flensborgs Enke, Loven af 20de August 1853 om Erstatning for Dommerkorn, Loven af 15de April 1854 om Godtgjørelse for Ophævelse af Toldbegunstigelser, Loven af 15de April 1855 om Erstatning for Ophævelse af Barde Beirmøllers og Aarhus Vandmøllers Eneret, Loven af 28de Januar 1856 om Redningsvæsenet, Loven af 8de Marts 1856 om Amtsforsvalternes Contoirholdsgodtgjørelse og Loven af samme Dato om Amtmændenes Contoirholdsgodtgjørelse. Jeg skal ingenlunde påstå, at denne Riste er fuldstændig, da Tiden ikke har tilladt mig at see alle Aargange af Rigsdagstidenden fuldstændigt efter; men det er dog en ret anstændig Riste. Det vil sees, at de fleste af disse Love ere forelagte i de første Aar efter Grundlovens Udstedelse. I alle disse Aar har altsaa Folkethinget ikke tilstrækkeligt høvt sin Opmærksomhed henvendt paa det her omhandlede Punkt, og dette er saa meget mere værd at lægge Mærke til, som der allerede i den 2den Samling udtrykkelig fra en enkelt Folkethingsmænds Side blev gjort den Påstand, at alle saadanne Love egentlig først skulde behandles i Folkethinget, hvilken Påstand imidlertid ikke vandt Folkethingets Tilslutning og blev bestemt afviiist af forskjellige Ministre. Dette var jo naturligt; saa kort Tid efter Grundlovens Udgivelse kunde Erindringen om de Forhandlinger, der havde fundet Sted paa den grundlovgivende Forsamling om Landstingets Stilling ligeoverfor Finantsfager, ikke have taet sig i den Grad, at man kunde gaae ind paa denne Opfattelse af Sagen. Det vil erindres, at i Grundlovsudkastet var Landstingets Stilling ligeoverfor Finantsfager en ganske anden, end den er bleven ved den endelige Vedtagelse af Grundlovens finantsielle Pa-

ragrapher; da det nu saavel af det daværende Ministerium som fra alle Sider i Rigsforsamlingen blev fundet nødvendigt at sikkre Landstinget en større Indflydelse paa Finantsfager; end der var anvist det i Grundlovsudkastet, blev Ministeriet og Rigsforsamlingen enige om, at Landstinget skulde have den selv samme Indflydelse paa Finantsfagers Behandling som Folkethinget, ene med den Undtagelse af Finantsloven først skulde forelægges i Folkethinget. I Aarenes Løb blev imidlertid Erindringen om denne Sagens Stilling mere og mere for dunklet. Det var først fra den 8de Samling, at en anden Opfattelse gjorde sig gjældende, en Opfattelse som jeg tror at kunne betegne som en saadan, der nærmere sluttede sig til den Tanke, som laa til Grund for Grundlovsudkastet, end til den Tanke, der laa til Grund for de finantsielle Bestemmelser, der nu findes i Grundloven. Denne forandrede Opfattelse fandt sit Udtryk i den saakaldte Bevillingsparagraf. Det kan vistnok ikke nægtes, at der er noget Sandt i den Opfattelse, hvorfra denne Bevillingsparagraf er udgaaet; thi naar man i en Lov vedtager Bestemmelser, som nødvendig medføre Udgifter for det kommende Finantsaar, mangler der aabenbart en Anvisning for det førstkommende Finantsaar. Forsaavidt var altsaa denne Opfattelse velbegrunnet. Men det gif her som saa ofte, at man nemlig, idet man vilde raade Bod paa en formel Mangel, gjorde sig skyldig i en langt større formel Ulempe; thi jeg maa være af den Formening, at det er en langt større formel Mangel, naar man igjennem en Bevillingsparagraf i en Lønningslov søger at give den Hjemmel, der i Grundlovens § 52 fordres, givet igjennem Finantsloven. Af denne korte historiske Oversigt vil det være Landstinget have seet, at Folkethinget i 7 Aar har overseet den første formelle Mangel, medens Landstinget i de tre følgende Aar har overseet den anden Mangel, eller i alt Fald ikke har lagt tilstrækkelig Vægt paa den. Imidlertid har Landstinget høvt nogen Undskyldning for denne Forsømmelse i den Dimstændighed, at Bevillingsparagrafen optraadte i Folkethinget paa en saa mærkværdig tydelig Maade. Allerede i 7de Samling finder man saaledes et Forsøg med en Bevillingsparagraf;